

jest jak judikaturou býv. vídeňského nejvyššího soudu (repert. nálezů čís. 59, judikát čís. 186, Slg. v. Zv. E., Glaser-Unger 2485, 4847, 9641), judikaturou tohoto nejvyššího soudu (čís. 2580, 6053 sb. n. s.) a současně judikaturou rakouskou (Entscheid. des oester. OGH. i. Z. III. čís. 114), tak i literaturou (Ehrenzweig, System I. sv. II. oddíl § 224).

Čís. 7733.

Byla-li k rozvrhu přihlášena útratová pohledávka, zkoumá exekuční soud sám od sebe pouze, zda je pro tuto pohledávku zajištěno zástavní právo, a její pořadí. Není třeba, by věřitel, požadující útraty, výslovně prohlásil, zda žádá přikázání útratové pohledávky v rámci hypoteky za hlavní pohledávku či v rámci kauční hypoteky za vedlejší poplatky, lze-li z obsahu přihlášky a podle stavu pozemkové knihy bezpečně seznati, kterého zástavního práva se dovolává.

Nebylo-li zástavní právo pro útratovou pohledávku popřeno při rozvrhovém roku, může si zadnější věřitel stěžovati rekurem jen na to, že se exekuční soud nezachoval podle rozvrhových zásad, vyslovených v § 216 ex. ř. Zásady ty nebyly porušeny, byly-li přikázány i útraty rozvrhového řízení, jež nejsou útratami exekuce, jen když bylo pro útraty rozvrhu vtěleno zástavní právo v kauční hypotece.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1928, R I 937/27.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, přikázal soud své stolice v rámci jistoty za vedlejší poplatky hypotekárně zajištěných pohledávek: firmě »K-ský pivovar« útraty vyhotovení a vkladu dlužního úpisu jakož i útraty rozvrhu a kvitance, a spořitelně v K. útraty rozvrhu. R e k u r s n í s o u d k rekursu knihovního věřitele napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel napadá dovolacím rekurem jednak přikázání útrat vyhotovení a vkladu dlužního úpisu a útrat rozvrhu a kvitance firmě »K-ský pivovar« a jednak přikázání útrat rozvrhu věřitelce spořitelně v K., které oběma těmito věřitelům byly přiznány v rámci jistoty za vedlejší poplatky jejich hypotekárně zajištěných pohledávek. V dovolacím rekursu stěžovatel v rozporu se spisy tvrdí, že útraty rozvrhu K-skou spořitelnou nebyly účtovány v rámci její kauční hypoteky. Tato věřitelka tak výslovně učinila v přihlášce, na kterou se při rozvrhovém roku odvolala. Firma »K-ský pivovar« neúčtovala sice výslovně útraty dluhopisu, jeho vtělení a rozvrhu i kvitance v mezích kauce, kterou má rovněž pro vedlejší poplatky knihovně zajištěnou, ale obsah její přihlášky, na kterou se při rozvrhovém roku odvolala, rovněž svědčí tomu, že chtěla likvidovati v rámci oné jistoty, ježto účtuje na knihovní položky č. 52.

a 60, pod nimiž jsou zapsány i jistoty za vedlejší poplatky. Uvádí-li stěžovatel, že není třeba podávati odpor proti seznamu útrat předloženému při rozvrhovém roku, přehlíží, že nešlo o pouhé seznámení útrat při roku, nýbrž o přihlášku útratové pohledávky, pro niž jednak vázne zástavní právo s hlavní pohledávkou, pokud jsou útratami exekuce, a jednak zástavní právo kauční, pokud útraty nepožívají stejného pořadí s pohledávkou hlavní. Exekuční soud při ohlášce útratové pohledávky zkoumá při rozvrhu sám od sebe pouze, je-li pro pohledávku takovou zástavní právo zajištěno a její pořadí. Prvý soud shledal, že věřitelé K-ská spořitelna i K-ský pivovar pro útratovou pohledávku, jejíž příkazání stěžovatel napadá, mají zástavní právo v rámci vedlejší kauční hypoteky. To stěžovatel ani nepopírá. Není třeba výslovného prohlášení účtujícího věřitele, zda žádá příkazání útratové pohledávky v rámci hypoteky za hlavní pohledávky či v rámci hypoteky kauční za vedlejší poplatky, lze-li z obsahu přihlášky a podle stavu pozemkové knihy bezpečně seznati, kterého zástavního práva se dovolává. Není-li zástavní právo pro útratovou pohledávku popřeno při rozvrhovém roku, správně uznal rekursní soud, že zadnější věřitel může si rekursně stěžovati jen na to, že se exekuční soud nezachoval podle zásad rozvrhových, vyslovených v § 216 a násl. ex. ř. Tu pak stěžovatel tvrdí neprávem porušení těchto zásad. Jeho mínění, že byly porušeny zásady ty proto, že byly přisouzeny útraty rozvrhového řízení, jež nejsou útratami exekuce, neobstojí, poněvadž zásady rozvrhové nebyly porušeny, když i pro útraty rozvrhu je vtěleno zástavní právo v hypotece kauční a stěžovatel jsoucnost jeho ani nepopíral (§ 216 čís. 4 c. ř. s.). Rekursní soud přiznal stěžovateli právo k rekursu pouze z toho důvodu, že útraty byly nesprávně určeny, a proti tomu, zda jde o útraty exekuční, než neprávem, ježto stěžovatel mohl podati rekurs i tehdy, kdyby exekuční soud porušil zásadu § 216 čís. 4 ex. ř. Stěžovatel neuplatnil v rekursu nedostatek zástavního práva pro útraty dluhopisu, jeho vtělení, kvitance a pro útraty vzešlé po dražbě, nýbrž uplatňoval neprávem jenom, že nebyly účtovány v rámci zástavy za vedlejší poplatky.

Čís. 7734.

**Zahájením vyrovnacího řízení zaniká oddělné právo, jehož bylo na-
byto v posledních šedesáti dnech, s plným hmotněprávním účinkem.
Bylo-li vyrovnací řízení řádně ukončeno, nemůže již dojiti k obživnutí
a k realizaci oddělného práva a není závady, by nebyla zrušena exe-
kuce pro ně povolená. Lhostejno, že nastala zmatečnost vyrovnání podle
§ 57 vyr. ř.**

(Rozh. ze dne 28. ledna 1928, R I 1128/27.)

Jde o týž případ, jako v rozhodnutí čís. sb. 7735, avšak ohledně jiných nemovitostí dlužníkůvých. Rekursní soud vyhověl návrhu dlužníka na zrušení exekuce z důvodů uvedených v rozhodnutí čís. sb. 6187.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.